

Момъкътъ мълчеше, като че не бѣше чулъ въпроса.

— Свѣтътъ, хората, насъ — какви сме — помнишъ ли? — повтори лесничеятъ въпроса.

— Помня — отвърна момъкътъ — всичко виждамъ ей тъй, като на сънь, както го сънувамъ...

— Какъ го сънувашъ?

Слѣпиятъ пакъ мълча единъ мигъ: — Ей тъй — виждамъ едно червено и въ него се мѣркатъ хората, гората, слънцето и звездичкитѣ... Азъ знамъ и тѣхъ... И морето знамъ какво е — убедено заключи той.

Азъ го слушахъ смаенъ. Този човѣкъ имаше единъ другъ, неговъ свѣтъ. Той го виждаше съ душата си, радваше му се. И кой знае дали не бѣше по-щастливъ отъ насъ, окатитѣ, защо неговиятъ свѣтъ бѣше напълно неговъ и никой съ нищо не можеше да го промѣни.

